

Sygn. akt III AUa 1044/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 listopada 2016 r.

Sąd Apelacyjny - III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Gdańsku

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Grażyna Czyżak (spr.)
Sędziowie:	SA Barbara Mazur SA Daria Stanek
Protokolant:	stażysta Katarzyna Kręska

po rozpoznaniu w dniu 18 listopada 2016 r. w Gdańsku

sprawy J. M.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B.

o wysokość emerytury

na skutek apelacji J. M.

od wyroku Sądu Okręgowego w Bydgoszczy VI Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 11 kwietnia 2016 r., sygn. akt VI U 1678/15

oddala apelację.

SSA Barbara Mazur SSA Grażyna Czyżak SSA Daria Stanek

Sygn. akt. III AUa 1044/16

UZASADNIENIE

Wykonując prawomocny wyrok Sądu Okręgowego w Bydgoszczy VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 16 kwietnia 2015 r. - sygn. akt VI U 351/15 organ rentowy rozpoznał wniosek ubezpieczonego o przeliczenie podstawy wymiaru emerytury przy uwzględnieniu wynagrodzenia uzyskanego w latach 1976 - 1978.

Decyzją z dnia 9 czerwca 2015 r. organ rentowy odmówił ubezpieczonemu prawa do przeliczenia podstawy wymiaru emerytury z uwagi na brak dokumentów potwierdzających wynagrodzenie i pracę w okresie 1976 - 1978 jako ślusarz - spawacz na eksporcie w Związku Radzieckim.

Odwołanie od powyższej decyzji złożył ubezpieczony J. M., który stwierdził, iż nie ma możliwości udokumentowania zarobków za lata 1976-1978. W latach tych pracował jako ślusarz-spawacz w systemie akordowym. Ubezpieczony

wniósł o wyliczenie wysokości świadczenia na podstawie wynagrodzenia swojego współpracownika Z. L., który w tym okresie pracował również jako ślusarz spawacz w systemie akordowym i osiągał bardzo podobne wynagrodzenia co ubezpieczony. Odwołujący się dodał, iż Z. L. miał ustalone wynagrodzenie wyrokiem sądowym, na podstawie zeznań świadków.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy podtrzymał swoje stanowisko i wniósł o jego oddalenie. Organ wyjaśnił, że za sporne lata przyjęto uprzednio wynagrodzenie minimalne obowiązujące w powyższych latach. Pozwany poinformował również, że w aktach rentowych wskazanego w odwołaniu świadka Z. L. brak jest zaświadczenia o wysokości wynagrodzenia za lata 1976-1978.

Wyrokiem z dnia 11 kwietnia 2016r. Sąd Okręgowy w Bydgoszczy VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych zmienił decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. z dnia 9 czerwca 2015r. w ten sposób, iż zobowiązał organ rentowy do przeliczenia świadczenia ubezpieczonego J. M. z uwzględnieniem wynagrodzenia zastępczego wyliczonego na podstawie zarobków Z. L. ustalonych w uzasadnieniu wyroku Sądu Okręgowego w Bydgoszczy z dnia 13 listopada 2007r., sygn. akt VII U 2266/06 za okres pobytu ubezpieczonego na kontrakcie zagranicznym w 1977r. (1), szczegółowe wyliczenie świadczenia pozostawił organowi rentowemu (2) oraz oddalił odwołanie w pozostałym zakresie (3).

Powyższe rozstrzygnięcie Sąd Okręgowy oparł na następujących ustaleniach i rozważaniach:

Ubezpieczony J. M. w przedmiotowej sprawie domagał się przeliczenia podstawy wymiaru emerytury przy uwzględnieniu wynagrodzenia uzyskanego w latach 1976 – 1978, na podstawie wynagrodzenia zastępczego Z. L.. Ubezpieczony w latach 1976-1978 był zatrudniony w Przedsiębiorstwie Budownictwa (...) w B. na stanowisku ślusarz spawacz – był zatrudniony w systemie akordowym. Analiza akt osobowych ubezpieczonego z okresu zatrudnienia w (...) Przedsiębiorstwa Budownictwa (...) pozwoliła na ustalenie, że J. M. przebywał na tzw. eksporcie w ZSRR w okresie od 10.03.1977r. do 27.11.1977r.

Ubezpieczony nie przedłożył żadnych dokumentów potwierdzających wysokość wynagrodzenia w latach 1976-1978.

J. M. przebywał za granicą (eksport do ZSRR) wyłącznie w okresie 10.03.1977 do 27.11.1977.

Z § 10 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 1 kwietnia 1985 roku w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru emerytur i rent wynika, że jeżeli w okresie, z którego wynagrodzenie przyjmuje się do ustalenia podstawy wymiaru, pracownik był zatrudniony za granicą, do ustalenia podstawy wymiaru przyjmuje się za okresy tego zatrudnienia kwoty, od których za te okresy opłacono składkę na ubezpieczenie społeczne w kraju, albo jeżeli okres zatrudnienia za granicą przypada przed dniem 1 stycznia 1991 roku - kwoty wynagrodzenia przysługującego w tych okresach pracownikowi zatrudnionemu w kraju w takim samym lub podobnym charakterze, w jakim pracownik był zatrudniony przed wyjazdem za granicę. Nie jest wątpliwe, że do chwili obecnej nie zostały wydane nowe przepisy wykonawcze, zapowiadane w powoływanym przez wnioskodawcę art. 22 pkt 2 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, w myśl którego Rada Ministrów, została upoważniona do określenia w drodze rozporządzenia szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru emerytury i renty, uwzględniających m.in. przypadki, w których podstawę wymiaru emerytury lub renty dla pracowników zatrudnionych za granicą ustala się na podstawie wynagrodzenia przysługującego pracownikom zatrudnionym w tym okresie w kraju w tym samym lub podobnym charakterze, w jakim pracownik był zatrudniony przed wyjazdem za granicę, albo na podstawie kwot ryczałtowych.

W przypadku wnioskodawcy pracującego za granicą przed dniem 1 stycznia 1991 roku, - podstawę wymiaru świadczenia stanowić mogło tylko i wyłącznie wynagrodzenie zastępcze, o którym mowa w § 10 pkt 2 rozporządzenia z dnia 1 kwietnia 1985 roku w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru emerytur i rent (t.j. Dz. U. z 1989 r. Nr 11, poz. 63 ze zm.) (tak por. wyżej cyt. Orzeczenia SN, por. również wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 9 stycznia 2014 roku, III AUa 564/13,LEX).

Z tym stanie rzeczy Sąd I instancji zobowiązał organ rentowy do hipotetycznego wyliczenia wysokości emerytury ubezpieczonego w oparciu o wynagrodzenie zastępcze Z. L..

W wykonaniu zarządzenia Sądu pozwany poinformował, że hipotetyczną wysokość emerytury J. M. ustalił w 2 wariantach.

Wariant I

Do ustalenia zarobku za 1977r. przyjęto zarobek wykazany w treści uzasadnienia wyroku Pana Z. L. tj. kwotę 87392 zł i podzielił przez 12 m-cy, a następnie ustalił dochód Pana M.: 87392: 12m-cy = 7282,67 miesięcznie Przyjęty okres eksportu 10-03-1977 do 27-11-1977 Zarobek zastępczy :

m-c marzec 7282,67: 31x 22 dni = 5168,24 IV-X 7282,67x 7m-cy = 50978,69 XI 7282,67: 30 x 27 dni = 6554,52 Suma 62701,45zł

Za okresy 01-01-1977 do 09-03-1977 oraz 28-11-1977 do 31-12-1977 przyjęto wynagrodzenie minimalne - 4290zł

WSKAŹNIK WYLICZONY Z CAŁEGO OKRESU ZATRUDNIENIA: 113.48 Wysokość świadczenia

$24\% \times 2822,66 = 677,44$

$(513 \times 1,3\%):12 \times 3203,15 = 1780,31$

$NSK\text{Ł}-(17 \times 0,7\%):12 \times 3203,15 = 31,71$

RAZEM = 2489,46

Po waloryzacji na dzień 01-03-2016r. - 2748,06zł

Wariant II

Do ustalenia zarobku za 1977r. przyjęto zarobek wykazany w opinii biegłego sporządzonej dla potrzeb wyroku Pana Z. L. (1)Okres przyjęty okres eksportu 10-03-1977 do 27-11-1977 Zarobek zastępczy :

III 7697 : 31x22 dni = 5462,38, IV 6382, V 7542 VI5505, VII 8282, VIII 7580, IX 8957, X 7950, XI 6952: 30x27 dni = 6256,71 Suma 63917,09 zł

Za okresy 01-01-1977 do 09-03-1977 oraz 28-11-1977 do 31-12-1977 przyjęto wynagrodzenie minimalne - 4290 zł

WSKAŹNIK WYLICZONY Z CAŁEGO OKRESU ZATRUDNIENIA: 113.59 Wysokość świadczenia

$24\% \times 2822,66 = 677,44$

$(513 \times 1,3\%):12 \times 3206,26 = 1782,04$

$NSK\text{Ł}-(17 \times 0,7\%):12 \times 3206,26 = 31,74$

RAZEM = 2491,22

Po waloryzacji na dzień 01-03-2016r. - 2749,93zł

Sąd Okręgowy uznał, iż dopuszczalne jest ustalenie wynagrodzenia zastępczego na podstawie kwot wynagrodzenia przysługującego w tych okresach pracownikowi zatrudnionemu w kraju w takim samym lub podobnym charakterze, w jakim pracownik był zatrudniony przed wyjazdem za granicę, nawet jeśli te kwoty zostały ustalone prawomocnym wyrokiem sądu w innej sprawie.

Przesłuchany w sprawie świadek Z. L. zeznał, iż pracował w spornym okresie w tym samym przedsiębiorstwie co ubezpieczony na takim samym stanowisku i osiągał podobne wynagrodzenie.

W związku z tym Sąd Okręgowy zmienił decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. z dnia 9 czerwca 2015r. nr (...) El w ten sposób, iż zobowiązał organ rentowy do przeliczenia świadczenia ubezpieczonego J. M. z uwzględnieniem wynagrodzenia zastępczego wyliczonego na podstawie zarobków Z. L. ustalonych w uzasadnieniu wyroku Sądu Okręgowego w Bydgoszczy z dnia 13 listopada 2007r., sygn. akt VII U 2266/06 za okres pobytu ubezpieczonego na kontrakcie zagranicznym w 1977r.

Odnośnie żądania przeliczenia podstawy wymiaru świadczenia przy uwzględnieniu wynagrodzenia akordowego za pozostały okres z lat 1976-1978, Sąd I instancji miał na uwadze, że zgodnie z przepisem art. 116 ust. 5 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS w postępowaniu przed Zakładem Ubezpieczeń Społecznych ubezpieczony do wniosku o przeliczenie świadczenia powinien dołączyć dowody uzasadniające prawo i wysokość tego świadczenia, co oznacza, że ciężar dowodu w tym zakresie spoczywa na wnioskodawcy (takie stanowisko wyraził Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 28 marca 2001 r., II UKN 297/00, OSNP 2002/23/577).

W postępowaniu przed sądami pracy i ubezpieczeń społecznych okoliczności mające wpływ na prawo do świadczeń lub ich wysokości mogą być udawdaniane wszelkimi środkami dowodowymi, przewidzianymi w kodeksie postępowania cywilnego. Ograniczenia dowodowe zawarte w § 22 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe i zasad wypłaty tych świadczeń dotyczą wyłącznie postępowania przed tymi organami (takie stanowisko wyraził Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 2 lutego 1996 r., II URN 3/95, OSNP 1996/16/239).

Zgodnie zaś ze stanowiskiem wyrażonym przez Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 9 stycznia 1998 r., II UKN 440/97, OSNP 1998/22/667, zaliczenie nieudokumentowanych okresów składkowych do uprawnień oraz wzrostu świadczeń emerytalno-rentowych wymaga dowodów nie budzących wątpliwości, spójnych i precyzyjnych. Zgodnie z trafnym wyjaśnieniem udzielonym przez Sąd Apelacyjny w Warszawie w uzasadnieniu wyroku z dnia 20 czerwca 2007 r., III AUa 482/07, OSA 2009/1/1 przepisy z zakresu ubezpieczeń społecznych są normami bezwzględnie obowiązującymi i nie zawierają unormowań pozwalających na ustalenie wynagrodzenia w sposób przybliżony lub prawdopodobny. W wyroku z dnia 28 października 2008 r., sygn. akt III AUa 560/08, LEX nr 468584, Sąd Apelacyjny w Szczecinie stwierdził, że w sprawie, w której przedmiotem jest prawo do świadczenia rentowo-emerytalnego lub wysokość tego świadczenia, wymaga się dowodów niebudzących wątpliwości, spójnych oraz precyzyjnych - potwierdzających czy uprawdopodobniających w stopniu graniczącym z pewnością nie tylko fakt zatrudnienia, ale i pozostałe okoliczności związane ze świadczeniem pracy.

Za pracę w systemie akordowym, określaną również akordem lub pracą na akordzie, przysługuje wynagrodzenie zależne od wydajności pracownika. W systemie akordowym pracownik zazwyczaj otrzymuje zmienne wynagrodzenie, co wynika właśnie ze zróżnicowania jego wydajności w określonych jednostkach czasu. W zależności od intensyfikacji wysiłku pracownika rezultaty jego pracy są różne i tym samym wynagrodzenie jest zmienne. Podkreśla się, że w akordowym systemie wynagradzania część ryzyka osobowego jest ponoszona przez pracownika, ponieważ osiągnięte przez niego wynagrodzenie jest wprost proporcjonalne do indywidualnego nakładu pracy, a zatem do jego motywacji i kondycji psychofizycznej, a także doświadczenia i kompetencji. Z tego względu wynagrodzenie pracownika zatrudnionego w systemie akordowym nie ma charakteru gwarantowanego. Do cech charakterystycznych akordowego systemu wynagradzania zalicza się: uzależnienie wysokości wynagrodzenia za pracę od rezultatu pracy pracownika, zastosowanie przy pracach, w których możliwe jest ściśle wymierzenie ilościowych wyników pracy pracownika, zmienność wynagrodzenia pracownika, ponoszenie przez pracownika objętego tym systemem części ryzyka osobowego i produkcyjnego (A. Prętczyńska, Akordowy system wynagradzania, MOPR/2009/4).

Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 27 maja 1999 r., I PKN 89/99, OSNP 2000/16/611 wskazał, że wynagrodzenie akordowe powinno określać stawkę akordową oraz normy pracy.

W świetle przywołanego orzeczenia, aby móc wyliczyć wynagrodzenie wnioskodawcy naliczane w systemie akordowym potrzebne byłyby dokumenty potwierdzające wysokość stawki akordowej i ilości wykonanej pracy. Niewystarczające zaś są wszelkiego rodzaju odesłania, np. do wynagrodzenia uzyskanego przez innych współpracowników. Innymi słowy na potrzeby wyliczenia świadczenia emerytalnego, wysokość wynagrodzenia uzyskanego w akordzie wymaga udowodnienia, że w konkretnej wysokości zostało ono wypłacone. Należy przy tym mieć na uwadze, iż wiarygodnym potwierdzeniem wysokości tego składnika, lub pozwalający na jego wyliczenie stawki i ilości wykonanej pracy, mogą być w zasadzie tylko dokumenty, chociażby prywatne. Takowych w niniejszym postępowaniu ubezpieczony, na którym spoczywa ciężar dowodu na tę okoliczność, nie przedstawił. Zaznaczyć także można, iż z uwagi na znaczny upływ czasu i zawodność ludzkiej pamięci, w zasadzie nieprzydatnym środkiem dowodowym na tę okoliczność są zeznania świadków czy też stron. Uwzględniając upływ czasu, za mało prawdopodobne bowiem uznać należy, aby pamiętać dokładną wysokość pensji, a tym bardziej, jednego tylko z jej składników – akordu.

Reasumując, zasadnie organ rentowy przyjął, iż w przypadku ubezpieczonego, pracującego na akord, nie ma możliwości przyjęcia wysokości wynagrodzenia uzyskanego przez innego pracownika, a odwołanie ubezpieczonego w tym zakresie nie zawiera argumentów które mogłyby tę ocenę zmienić. Zaskarżona decyzja odpowiada prawu. Do wyliczenia świadczenia emerytalnego, może zostać uwzględnione wynagrodzenie uzyskane w akordzie, tylko jeżeli jego wysokość zostanie w sposób pewny ustalona. Ciężar dowodu na tę okoliczność obciąża wnioskodawcę, któremu w niniejszym postępowaniu nie udało się wykazać w sposób pewny wysokości otrzymanego w spornym okresie wynagrodzenia.

Wobec powyższego zgodnie z art. 15 ust. 2a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS za podstawę wymiaru składek, w ocenie Sądu I instancji zasadnie przyjęto kwotę obowiązującego w tym okresie minimalnego wynagrodzenia pracowników.

Wyrok wydano na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. co do punktu 1, oraz na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. co do punktu 3

Apelację od wyroku wywiódł wnioskodawca, podnosząc, iż stanowisko ZUS o podstawie wymiaru w wysokości minimalnego wynagrodzenia jest krzywdząca, tak samo jak stwierdzenie, że ciężar dowodu spoczywa na wnioskodawcy. W latach 70-tych okres przechowywania listy płac wynosił 12 lat, więc akta zostały już zniszczone.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja wnioskodawcy nie zasługuje na uwzględnienie, bowiem nie zawiera zarzutów skutkujących uchyleciem bądź zmianą zaskarżonego wyroku.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że Sąd Okręgowy w sposób prawidłowy ustalił stan faktyczny w oparciu o zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, zaś w swych ustaleniach i wnioskach nie wykroczył poza ramy swobodnej oceny wiarygodności i mocy dowodów wynikające z przepisu art. 233 k.p.c., nie popełnił on też błędów w rozumowaniu w zakresie zarówno ustalonych faktów, jak też ich kwalifikacji prawnej, albowiem prawidłowo zinterpretował i zastosował odpowiednie przepisy prawa.

Sąd Apelacyjny podziela argumenty zawarte w uzasadnieniu Sądu Okręgowego i przyjmuje je za własne, nie znajdując tym samym podstawy do ponownego przytaczania dokonanych już ustaleń faktycznych (por. wyrok Sądu Najwyższego z 5 listopada 1998r., sygn. I PKN 339/98, opubl. OSNAPIUS z 1999 r., z. 24, poz. 776).

Przedmiotem niniejszej sprawy było przeliczenie podstawy wymiaru emerytury wnioskodawcy J. M., przy czym spór stron zasadniczo sprowadzał się do możliwości uwzględnienia przy jej obliczaniu zarobków ubezpieczonego w latach 1976 – 1978 w Przedsiębiorstwie Budownictwa (...) na podstawie wynagrodzenia zastępczego Z. L..

Sąd I instancji uwzględnił żądanie ubezpieczonego odnośnie okresu pobytu wnioskodawcy na kontrakcie zagranicznym od 10 marca 1977 r. do 27 listopada 1977 r., natomiast oddalił odwołanie w pozostałym zakresie. W ocenie Sądu Apelacyjnego, stanowisko to jest prawidłowe.

Niewątpliwie w postępowaniu przed sądami pracy i ubezpieczeń społecznych okoliczności mające wpływ na prawo do świadczeń lub ich wysokości mogą być udowodniane wszelkimi środkami dowodowymi, przewidzianymi w kodeksie postępowania cywilnego. Zaliczenie nieudokumentowanych okresów składkowych do uprawnień oraz wzrostu świadczeń emerytalno - rentowych wymaga dowodów nie budzących wątpliwości, spójnych i precyzyjnych (wyroki Sądu Najwyższego z dnia: 9 stycznia 1998 r., II UKN 440/97, OSNP 1998/22/667; 4 lipca 2007 r., I UK 36/07, LEX nr 390123, 14 czerwca 2006 r., I UK 115/06, OSNP 2007/17-18/257, wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 12 stycznia 2012 r., III AUa 1450/11, LEX nr 1110002).

W trakcie postępowania dowodowego w sprawach z ubezpieczenia społecznego mogą być przeprowadzane wszelkie dowody przewidziane przepisami kodeksu postępowania cywilnego, w tym także dowód z zeznań świadków, w celu udowodnienia wysokości uzyskiwanego wynagrodzenia (odmiennie niż w trakcie postępowania przed organem rentowym, który działa w oparciu o treść rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 11 października 2011 r. w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno - rentowe /Dz.U. z 2011, nr 237, poz. 1412/.

Podkreślenia wymaga, iż w przedmiotowej sprawie ubezpieczony nie przedstawił żadnych wiarygodnych dowodów wskazujących na faktycznie osiągnięte przez niego w spornym okresie wynagrodzenie, domagając się przy ustalaniu jego wysokości uwzględnienia zarobków zastępczych Z. L.. Brak było zaś sporu co do tego, że wnioskodawca w okresie 1976 – 1978 pracował w systemie akordowym.

Jak trafnie wyjaśnił Sąd I instancji, za pracę w systemie akordowym przysługuje wynagrodzenie zależne od wydajności pracownika. W systemie akordowym pracownik zazwyczaj otrzymuje zmienne wynagrodzenie, co wynika właśnie ze zróżnicowania jego wydajności w określonych jednostkach czasu. W zależności od intensyfikacji wysiłku pracownika rezultaty jego pracy są różne i tym samym wynagrodzenie jest zmienne. Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 27 maja 1999 r., I PKN 89/99, OSNP 2000/16/611 wskazał, że wynagrodzenie akordowe powinno określać stawkę akordową oraz normy pracy.

Wnioskodawca nie przedstawił zaś żadnych wiarygodnych dowodów wskazujących na to, jakie normy faktycznie przepracował w spornym okresie w poszczególnych miesiącach. Powoływanie się na zarobki zastępcze osiągnięte przez świadka Z. L. nie znajduje więc żadnego uzasadnienia w sprawie.

Podnoszony w apelacji zarzut, iż krzywdzące jest stwierdzenie, że ciężar dowodu spoczywa na wnioskodawcy, nie zasługuje na uwzględnienie. Reguły dowodowe są bowiem takie same dla wszystkich stron. Jeśli więc ubezpieczony twierdzi, że zarabiał w danym okresie więcej niż wynagrodzenie minimalne, zgodnie z określoną w art. 6 k.c.. regułą rozkładu ciężaru dowodów, musi okoliczność tę wykazać. Niezależnie od tego, jak długo przechowywane są u pracodawcy dokumenty płacowe, Sąd ani organ rentowy nie może ustalić podstawy wymiaru składek tylko na podstawie twierdzeń strony.

W świetle powyższego uznać należało, że wyrok Sądu pierwszej instancji odpowiada prawu, ponieważ organ rentowy zasadnie odmówił ubezpieczonemu prawa do przeliczenia wysokości emerytury w spornym okresie na podstawie zarobków zastępczych Z. L..

Mając na uwadze powyższe Sąd Apelacyjny na podstawie art. 385 k.p.c. orzekł, jak w sentencji wyroku.

SSA Grażyna Czyżak SSA Daria Stanek SSA Barbara Mazur